

Rédl

Roku 1992, těsně před rozpadem Československa, je Roman Rédl (Ondřej Sokol) na vrcholu své kariéry. Dostane za úkol trestní stíhání posledního šéfa StB generála Ference. Ovšem z důvodu blížícího se rozdělení republik hrozí, že obžalovaný unikne soudu odchodem na Slovensko. Rédl se tedy snaží generála udržet ve vazbě co nejdéle, aby mu v útěku zabránil. Situaci ovšem zkomplikuje případ, který se rozhodne řešit z čistě osobních důvodů. Jako vojenský prokurátor se do teď zabýval převážně zločiny vojáků, nicméně tato kauza zasahuje do civilního sektoru. Rédl naráží na nechuť policie ke spolupráci. A jelikož k řešení případu bude potřebovat znalosti kryptografie, musí se chtít nechtě obrátit s žádostí o pomoc na generála Ference, který je v tomto oboru eso. *„Jde o zajímavý příběh, který je kromě napětí a humoru, který se do toho snažíme dostat, zajímavý svým tématem. Já sám jsem se do dobové problematiky musel ponořit a doufám, že to převyprávíme tak, aby tomu divák, který vůbec nic netuší, porozuměl. Téma toho, jak se v nové společnosti po převratu propojují zločinci a policisté, mě osobně zvláštním způsobem fascinuje,“* říká režisér **Jan Hřebejk**.

Jan Hřebejk: Rédl se od mých ostatních projektů liší výjimečnou mírou krutosti

Seriál Rédl není úplně běžným příkladem Vaší tvorby, jaká specifika pro Vás měla režisérská práce na tomto projektu oproti ostatním?

Výjimečná míra krutosti, prostředí, které jsem neznal, téma, o kterém jsem téměř nic nevěděl. Zachoval jsem se trochu jako houslista, který kývl na klavírní recitál v Rudolfinu.

Jaké jsou vaše vzpomínky na rozdělení Československa?

Mě to, že k němu došlo, nepřekvapilo. Už v době studentské stávkové v roce 1989, bylo cítit značné rozdíly i zájmy mezi českými a slovenskými studenty. Dnes je to mnohem lepší.

Dozvěděl jste se při práci na Rédlu o této době něco nového?

Ano, samozřejmě! I ledacos z dneška lépe chápu. Třeba fenomén předsedy vlády a jeho obliby mezi českými voliči.

Jak jste vnímal přerod totalitních ozbrojených bezpečnostních složek na demokratické?

Upřímně řečeno jsem do toho nijak zvlášť neviděl. Vnímal jsem politiky jako prezidenta Havla, ale do kalné vody transformace bezpečnostních složek, jsem nedohlédl, tam jsem byl naivní.

Jaký pocit by si divák měl po zhlédnutí Rédlu odnést?

Že je třeba vidět a vnímat věci v souvislostech. Třeba propojení bývalých bezpečnostních složek, organizovaného zločinu a byznysu.

Jak se Vám spolupracovalo se scenáristou Mirem Šifrou?

Skvěle! Dozvěděl jsem se něco, co jsem nevěděl. Protože ten příběh je velice originální!

Miro Šifra: Velmi mnoho osudů z té doby jsme doted' ignorovali

Proč jste se rozhodl Váš příběh zasadit právě do doby před rozpadem Československa?

Protože to byla doba radikálních změn. Rozpadal se stát, všechno se rychle měnilo a začínalo přicházet vystřízlivění – nestihlo se svrhnout starý režim, zbavit se komunistů, ale někdo musel ten nový stát budovat. Mě zajímalo, jak se s těmi změnami vypořádaly bezpečnostní složky, ve kterých nové kádry vystřídaly ty staré. Všichni měli svoje podezření i v normálních časech a po revoluci

už vůbec nikdo nikomu nedůvěřoval. To je podle mě skvělý základ pro krimi žánr.

Jaké byly Vaše hlavní zdroje, ze kterých jste čerpal při psaní scénáře?

Celý seriál je vlastně moje diplomová práce z FAMU, na které jsem začal pracovat daleko dříve, než jsem věděl, že to Česká televize, nebo Jan Hřebejk natočí. Díky tomu jsem měl více času na rešerše. Po měsících jsem se dostal například ke spisům z významných soudních sporů té doby se starými funkcionáři. Kromě nich ale bylo zdrojů mnoho: dobové erotické časopisy, autobiografie lidí, kteří tehdy přebírali moc, sovětské zbraňové systémy, učebnice kybernetiky a kryptografie z těch časů nebo železničářské příručky o nákladní dopravě.

Co by si měl divák z minisérie Rédl odnést?

Nový pohled na dobu, o které má člověk pocit, že ví všechno. Podle mě ale neví. Velmi mnoho osudů z té doby jsme doted' ignorovali – a přitom to vysvětluje i mnoho z toho, co se děje v současnosti.

Co Vás při studiu látky ke psaní scénáře nejvíce překvapilo?

Hodně času jsem trávil nad knihami, abych věrně vybudoval uvěřitelné záporné postavy – jejich svět, motivaci, kšefty, zbraně, které používaly.... Když už bylo všechno dopsané a natočené, tak jsem viděl záběry z bezpečnostních kamer v Salisbury, kam přišli ruští agenti otrávit svého bývalého kolegu. Úplně stejní idioti jako dvě postavy v mém scénáři – takže mě překvapilo, že se těmto typům zjevně ještě stále daří.

Ondřej Sokol: Rédl je neuvěřitelná sonda do začátku devadesátek

Popište prosím svou postavu Rédla?

Roman Rádl je voják, bývalý výsadkář, který v době, ve které se příběh odehrává, pracuje jako vojenský prokurátor. Má před sebou velmi slibně se rozvíjející kariéru, pracuje na procesu, který ho může vynést opravdu vysoko. A v této chvíli ho osloví soused z paneláku, který pohřešuje pár dní svého dvacetiletého vnuka. Rádl se rozhodne využít svých kontaktů na policii, aby mu pomohl. Postupně ale zjišťuje, že se tím čirou náhodou

přípletl k případu, který celou jeho kariéru může ohrozit a možná i zničit.

Musel jste si kvůli projektu nastudovat nějaké dobové reálie?

Ano, je to vlastně „dobový“ film, ale já tuhle dobu velmi intenzivně sám prožil a znám ji. A jelikož jsem měl v době, kdy se film odehrává, 21 let, zajímal jsem se o všechno kolem sebe absolutně zásadně. Všechno, o čem se tam mluví, jsem prožíval. Bavilo mě, že jsem se díky práci scenáristy Miro Šifry na některé ty věci podíval s odstupem a s daleko objektivnějšími informacemi a pohledem na věc. Pár věcí mě dokonce hodně překvapilo a hodně zasáhlo můj pohled na tehdejší události.

Jaká pro Vás byla spolupráce s režisérem Janem Hřebejkem?

Taková, jakou jsem už poznal na předchozích filmech. Chtěl bych najít nějaké méně pompézní slovo, ale nedaří se mi to a musím znovu říct, že úžasná. Honza mi každý natáčecí den znovu i třeba jenom nějakou maličkostí dokazoval, že to výjimečné místo mezi českými režiséry si nezískal jen tak. Měl neuvěřitelný zájem o projekt a přirozený respekt u celého štábu, kdo tam byl šéf skutečně nebylo pochyb. A přitom se pořád snažil nedělat to jenom jako rutinu. Každý den přišel s něčím nevyzkoušeným, s něčím, o čem ani sám nevěděl, jak může dopadnout.

Vedle herectví se i Vy věnujete také režii. Jak to vypadá, když jsou na place dva režiséři?

Myslím, že mi to problém rozhodně nedělalo. Mám pocit, že jsem daleko poslušnější vůči režisérovi než spousta herců, protože vím, jaká zodpovědnost na něm leží. On zkrátka celé to dílo dává dohromady.

Jak jste se vypořádal s akčními scénami?

Je tam spousta akčních, násilných scén a musím ocenit Jana Hřebejka, protože on se během natáčení stal jejich mistrem, přestože má osobně k násilí odpor. Mám pocit, že některé scény byly skutečně ve filmech ještě neviděné a bezprecedentní a ke konci už jsme skoro museli Honzu krotit.

Čím si myslíte, že může tento projekt zaujmout diváky?

Myslím, že pro mou generaci a pro generace mně blízké to bude hodně zajímavá a často i překvapivá sonda do doby vzniku naší stále ještě mladé demokracie. Ta revoluce i celý následný přerod neprobíhal vůbec standardní cestou. Všechno se řešilo bez nějakého návodu, často se šíleně improvizovalo, často se staly věci, které měly obrovský vliv i na to, v čem žijeme dnes. Proto je to určité zajímavé.

Já jsem často hodně naštvaný, když se dívám na některé filmy, co teď vznikají o naší historii, protože mám pocit, že je to zacházení s historií stejně tendenční a ideologické, jako bývalo za komunistů, jenom opačně. A velká hodnota této minisérie je v tom, že dost přísně trvá na tom nečernobílém dělení postav. Nejsou tam zlí komunisté a hodní disidenti. Snaží se opravdu objektivně a komplexně popsat celou tu divokou dobu. A ještě pomocí napínavého a dramatického děje. Takže těch důvodů, čím může tenhle projekt zaujmout, je myslím dost a dost.

David Novotný: Jsem klasický zloun

Koho v Rédlovi hrajete?

Moje postava je klasický zloun a vykonavatel moci. Chutná mu to a rád pracuje v páru. Myslím si, že se v tom páru považuje za toho chytřejšího. Je věřící, pravoslavný křesťan, který se narodil v Minsku.

Jak se Vám ten „zloun“ hrál?

Nejvíce mě na postavách, které hrají, baví přicházet na to, jak přemýšlejí, a mám rád, když je to pestré a nejednoznačné. Navíc

tady jsme byli pořád dva, sdíleli jsme názory a doplňovali se. Zkrátka na to moc rád vzpomínám.

Porevoluční doba byla velmi bouřlivá, jaké na ni máte osobní vzpomínky?

Bylo mi dvacet a sametovou revoluci jsem prožil na vojně. Nebylo tedy lehké se po návratu zorientovat. Všechno bylo čerstvé a nové, nikde žádná jistota a najednou tolik možností. Připadal jsem si jako zvíře ze zoologické zahrady ve volné přírodě. Zároveň ale bylo najednou těžší rozeznat, co je zlo.

Jaké byly Vaše pocity z rozdělení Československa?

Měl jsem pocit, že to chtějí hlavně Slováci, takže jsem si říkal „ať si jdou“. Příliš jsem to neřešil. O mé slovenské kamarády jsem kvůli tomu nepřišel.

Na co se mohou diváci těšit?

Na napínavý příběh, na skvělé herce a na vzpomínku pro ty, kteří tehdy byli už na světě.

scénář: Miro Šifra // **režie:** Jan Hřebejk // **kamera:** Martin Šácha // **výkonná producentka:** Ilona Jirásková // **kreativní producent:** Jan Štern // **hrají:** Ondřej Sokol, David Novotný, Martin Hofmann, Roman Polák, Petra Hřebíčková a další

Kontakt pro média

Kryštof Diatka

Tel.: (+420) 732 087 524

Mob.: (+420) 736 525 809

krystof.diatka@ceskatelevize.cz

www.ceskatelevize.cz

Fotografie

ftp://ceskatelevize.cz

pavel.kral@ceskatelevize.cz